

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 260/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 34/2005, rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica a Krajského súdu v Banskej Bystrici, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2007 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 34/2005, rozhodnutiami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádza: *„Sťažovateľ bol navrhovateľom v konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici č. k. 16 C 128/96 o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy. (...)*

V dovolaní súdom vytykal, že i keď mu v konečnom dôsledku bola priznaná náhrada mzdy za obdobie v ktorom nemohol pracovať pre prekážku na strane zamestnávateľa, ako aj podľa § 61 ods. 1 a 2 vtedy platného Zákonníka práce, neakceptovali pri určení základu pre tieto nároky jeho priemerný zárobok, resp. pravdepodobný zárobok podľa vtedy platných právnych predpisov, ale vychádzali z priemernej mzdy „servisného technika“, teda zo sumy 8.060,- Sk napriek tomu, že navrhovateľ po odvolaní z funkcie generálneho riaditeľa neuzavrel dohodu o zmene pracovnej zmluvy a tento ponúknutý druh práce odmietol vykonávať.

O dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom č. 4 Cdo 34/2005 zo dňa 28. 3. 2007 tak, že dovolanie vo veci samej odmietol, keď zistil, že dovolaním navrhovateľa napadnutý zmeňujúci výrok odvolacieho súdu vo veci samej bol podaný účastníkom konania, ktorý nie je k jeho podaniu legitimovaný.

Ohľadne výroku odvolacieho súdu, ktorým návrh vo zvyšku zamietol zistil dovolací súd, že z hľadiska vecného treba túto časť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu považovať za potvrdzujúci, takže dovolanie v tejto časti nie je v zmysle § 23 ods. 1, 3 O. s. p. prípustné. (...)

(...) došlo v konaní súdov k porušeniu procesného i hmotného práva, keď pri svojom rozhodovaní nerešpektovali ustanovenia právneho predpisu o priemernom zárobku pre účely náhrady mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. (...)“

Takýto postup súdov vníma sťažovateľ ako zásah do označených práv, a to najmä do práva, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vyslovil nálezom porušenie označených práv a zrušil predmetné rozsudky.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno podľa konštantnej judikatúry hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že súdy Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci postupovali nezákonne, pretože nesprávne posúdili náhradu mzdy, na ktorú mal nárok, a zle aplikovali daný predpis.

Ústavný súd konštatuje, že na základe týchto skutočností uvedeným postupom súdov neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade so správnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd preto v závere konštatuje, že postupom označených súdov nedošlo k namietanému porušeniu uvedených práv sťažovateľa.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007

